

ho, treballant en la mateixa direcció. Uns quants maldant per establir punts de contacte amb el teatre visual: valorar la sonoritat (sentir el text), treballar especialment les imatges, insistir més en la poètica que en el realisme, escriure grans acotacions o prescindir de les acotacions, valorar els jocs d'entonacions... D'altres aprofitant l'avinentsa per recuperar els patrons clàssics i la convencionalitat tradicional; bé per edificar un realisme desmitificador, bé per anar a la recerca d'una nova teatralitat, també desmitificadora. En l'àmbit geogràfic de la llengua catalana, avui, la presència del text teatral és un fet innegable. Un fet que afecta, sobretot, les generacions més joves. El dia 27 de febrer, Joan Casas va pronunciar una conferència a l'Ateneu Barcelonès a propòsit dels «nous» i joves dramaturgs catalans. Hi havia en la seva exposició una voluntat de fer balanç i de configurar expectatives. Segons que deia, la nova orientació del Centre Dramàtic de la Generalitat —entre d'altres aspectes—, tant pel que fa a programació com pel que respecta a premis i beques, ha esperonat l'escriptura dramàtica en català. Aquest fet s'ha produït —gosaria afegir— en el moment adequat. El moment —moment de transició— en què el bat-i-bull de l'escena estrangera ha vingut a picar-nos les portes de la mà del teatre de text. El procés, al meu modest entendre, té un detonador. L'aparició d'una estrella fulgurant que obre, de cop i de volta, un munt de noves perspectives. Em refereixo a l'aparició en escena de Sergi Belbel. En un cert sentit, podem afirmar que Belbel és la resposta directa, a casa nostra, d'aquesta ebullició. És

algú que s'interessa per les aportacions del teatre visual, que es fixa en les col·laboracions de Wilson i Müller, en Müller, en el treball de Wilson amb Philip Glass, en el minimalisme, en experiments com els de l'Oulipo, en Beckett, en Pinter, en Handke, també en Berbard-Marie Koltès i, perquè no, en David Mamet. La seva carrera ve a qüestionar una política teatral i, de retop, esperona nous autors.

Casas, en la seva conferència, sense pretendre ser exhaustiu va fer una llista de sis noms. Per ordre cronològic: Toni Cabré, Joan Cavallé, Lluís-Anton Baulenas, Sergi Belbel, Francesc R. Pereira i Joan Barbero. És evident que no els podem posar tots en un mateix sac, responen a inquietuds i a estils ben diversificats. Tampoc no és aquest el lloc de valorar la seva tasca. Ho deixo per a un altre dia. Això no obstant, l'interès pel teatre de text —i no només em refereixo al «jove» teatre de text (cal que no us perdeu el *Desig* de Benet i Jornet)— sembla assegurat per uns quants anys.

Algunes preguntes, tanmateix, s'aboquen a l'horitzó: fins quan? Cap a on? Hi ha una nova reacció? Hom comença a valorar l'especial condició dels mots en el teatre. La diferència entre el temps de la lectura i el de l'expectació. Què perden les paraules dalt de l'escenari? Què hi guanyen? Com poden, text i representació, formar part d'un mateix procés sense cedir la seva autonomia artística? Suggerixo que, abans de fer foc nou i de permetre un altre relleu als escenaris, es reflexioni amb profunditat des de la perspectiva de la recepció.

Carles Batlle i Jordà

GABRIEL

I, veig del ras penjat l'ombra dels vents. Quan, ferit de mort, del meu u i del meu llunyà, MAREMÀGNUM, des d'un núvol d'amnèsia s'alça dilatant plenituds de claror. I aquella bèstia del coneixement, branda el zero si l'abisme immòbil.

Tinc la certesa que, des del gran dispers, Tabú, descobreix l'enigma de Halley.

No pensat no pensable?

És el resultat general de síntesi! Fer de la rutina religió i de l'ordre llei.

Perquè,

Si tots els vents lunars fan u, la plenitud del fotòfob em torna cega i tinc por de l'inmonbrable, perquè Déu m'ha somiat. El meu somni de Déu, fa dels presagis del gran neutre, una matèria intangible. Sort que, quan la gravetat em descansa, la xifra del caos m'és familiar i el record de l'últim somni del polimorf m'afilla a l'OGRE DINAMO i em protegeix.

Llavors l'anell del domini, occeix l'aviram.

Tot aquest parany s'habita en la distància i descobreixo més enllà el somriure de l'hoplita.

Del caos a l'ordre

Mai a l'invers.

De fet, Tot és com l'oceà inferior. Aquell que amb l'emblema dels núvols i oferint la trona al sol, on miri destruirà.

Qui es deprimi en la distància serà l'apoteosi de l'INSPIRADOR. Amb somriure de dofí i ulls clucs de sonàmbul i feixut a la llum de l'alba del matí, ell forneix la teoria de l'èxtasi. I la llum de sargònida atravesarà l'espasa del divisor. Siules vaus i ausbergs de carbó, empanetenguen l'ultrasó.

És l'afany del perímetre d'emoció sense identitat, expressat per la valència del dolor.

Nihilo t'ajudarà, perquè t'he inspirat la immobilitat.

Totes les espècies domesticades...

He jugat amb les paraules, però amb la intenció de buscar-hi nous significats. De la mateixa manera com passa amb l'art quan se l'observa, com quan se'l sent.

Les cursives són títols, els noms de les escultures i dibuixos de GABRIEL (Badalona, 1954). La resta, enllaços, necessaris per a la narració.

Cursives que recullen una gran història, la que hi ha a cada peça de l'autor, explicada a fragments, a petites dosis de poca lletra i molt contingut.

Tal i com solen ser sempre les bones històries.

Anna Capella